

نقش والدین در انتخاب همبازی کودکان خود/ چگونه با یک کودک بازی کنیم

بازی نقش مهمی در پرورش و تربیت کودک دارد؛ یعنی از این طریق می‌توان فعالیت‌ها و اندیشه‌های مخربانه کودک را اصلاح کرد و آن را به سوی صلاح و خیر سوق داد.

خبرگزاری مهر - بازی نقش مهمی در پرورش و تربیت کودک دارد؛ یعنی از این طریق می‌توان فعالیت‌ها و اندیشه‌های مخربانه کودک را اصلاح کرد و آن را به سوی صلاح و خیر سوق داد.

وجود همبازی به خصوص کودک همسن برای طفل ضروری است، ولی مهم این است که او بدآموزی نداشته باشد و رفتار و اخلاقش مخالف روش و رفتار مورد غرض والدین نباشد. چه بسیار همبازی‌ها که حاصل زحمات چند ساله والدین را در تربیت به هدر می‌دهند. در انتخاب همبازی برای طفل، والدین باید نقش راهنما و جهت دهنده داشته باشند و مخصوصاً مراقب باشند که تفاوت سن بین او و همبازی‌هایش بسیار نباشد. این مساله دارای اهمیت ویژه‌ای است که بگوییم کودک نباید هرگز همبازی در سنین بلوغ و نوجوانی داشته باشد مگر آنگاه که خود در آن سنین باشد و تازه در چنان موردی هم کنترل والدین نباید از میان برداشته شود.

بعضی وقت‌ها کودک می‌خواهد والدینش همبازی خوبی برای او باشند و لحظاتی را با آنها باشد. پاسخ مثبت والدین به این درخواست خوب و مفید است اما در عین حال باید نکاتی مورد نظرشان باشد. از جمله اینکه والدین باید توجه داشته باشند که این بازی به خاطر کودک است نه به خاطر خودشان، پس اصرار نداشته باشند که در بازی خود را افتاح نمایند. نکته دیگر اینکه والدین باید برای تقویت روح کودک سعی کنند که بگذارند گاهی او ببرد نه آنکه همیشه بازنده باشد. زیرا در آن صورت روح یأس بر کودک غالب می‌شود. والدین باید بکوشند که بازی آنها به صورت وحشیانه، خشم‌آلود، انتقام آمیز به خود نگیرد و با داد و بیداد همراه نباشد. مثلاً بعضی وقت‌ها کودک خود به تنهایی سرگرم بازی هستند در این مواقع والدین حق ندارند در کار آنها دخالت کنند و آرامش او را به هم بزنند زیرا خلوت و تنهایی هم برای کودک آموزنده و مفید است و تنها در چنان مواردی است که قدرت تخیل کاملاً اوج می‌گیرد.

بازی کودکان با خود، باوالدین و دیگران متنوع است او دوست دارد برود، بخندد و اشیاء را دستکاری کند، والدین باید از هر یک از این زمینه‌ها به موقع استفاده کند. مثلاً وقتی کودکی از درختی بالا می‌رود، اشیاء را لمس می‌کند باید بکوشد به او مهارت بیاموزد، راه بالا رفتن از درخت و خوب پایین آمدن آن را برایش در نظر بگیرد. بنابراین لازم نیست همه بازی‌ها با مداخله والدین صورت گیرد زیرا طفل در آن صورت همیشه خود را تحت قید و بند خواهد دید و این امر حوصله‌اش را سر می‌برد و در جنبه استقلال و اعتماد به نفس او زیانبخش است.

طفل به دنیا می‌آید در حالی که از لحاظ خونی و جسمی وابسته به پدر و مادر است و از دید کلی امانتی از سوی خدا در دست والدین، جامعه و خودش است، هر کس در حفظ و حراست این امانت الهی وظیفه دارند. کودکان به عنوان یک امانت الهی باید پذیرفته شوند، احترام ببینند و مورد حمایت قرار گیرند از نام خوب و ارزنده برخوردار گردند. والدین در جنبه جسمی و معنوی او موظف به رعایت اصول و ضوابطی هستند. در تغذیه، بهداشت، پوشش کودک و نیز جنبه پرورش دینی، عقلی، عاطفی و اخلاقی او باید بکوشند. کودک را نیازهایی اساس و فوق‌العاده دارد از جمله نیاز محبت و مهر، امنیت مادی و معنوی. والدین موظف به رفع نیازمندی‌های او در حد اعتدال هستند.

کودک را نباید سرسری گرفت و به خود او وا گذاشت. در پرورش اجتماعی، اقتصادی، سیاسی او باید مراقبت کرد. در این راه از حواس متعددی که خالق بشر به او ارزانی داشته باید سود جست. وظایف والدین با تغذیه و تهیه پوشاک برای کودک تمام نمی‌شود و وظیفه یکی روزه و یک ساله نیست. او موظف است طفل را تا پایان 21 سالگی تحت کنترل مستقیم و غیرمستقیم خود داشته باشد والدین در هر حال باید مراقب باشند از اشتباهات، خطاکاری‌ها، بدآموزی‌ها، افراط و تفریط‌ها، روش‌های خلاف عدل و حق فرد را دور و بر کنار دارند.